

Аз съм Калин Николов Терзийски, на 43 години, мъж, българин, среден на ръст, с кафяви очи, черна коса, прошарена по слепоочията, живея с жена си, с която обаче нямам официален брак. Тя е психолог и ме лекува от дребните ми лудости. Имам дъщеря, която учи в немската гимназия. Писател съм, но също така рисувам и се занимавам с обществена дейност. Но не и с политика. В миналото бях лекар. Работех в психиатрична клиника. После бях и сценарист последователно на поне десетина телевизионни предавания и радиопредавания, писал съм в повечето известни списания и вестници. Така си изкарвах прехраната.

Преди години успях с усилие на волята да се спася от тежък алкохолизъм и зависимост от наркотици. Сега съм здрав, слава Богу. Имам брат, който също пише проза и поезия, но иначе е култов мебелист. Родителите ми са живи и здрави и много активни хора. Имам много приятели. Въпреки, че от години не работя в никаква институция или организация, фирма или предприятие – аз съм извънредно зает. Опитвам се да докажа, че човек може да живее достойно дори и в България само с писателския си труд. И успявам. Написал съм 4 романа, седем или осем сборника разкази, три стихосбирки и съм участвал в десетина антологии и т.н. Общо взето – работещо момче.

Всяка една година от живота ми си има своя чар. Ако кажа една – ще ми стане мъчно, че съм подценил останалите.

За трудните... май важи почти същото. Всяка си има своите специфични трудности. Но като че ли най-мрачна година ми беше 2006. Но честно казано – не помня нищо от нея. Едва ли можете да си представите, но е така.

Вярвам в Иисус Христос.

В хората не особено много. За съжаление. Но се старая да ги обичам.

На себе си не вярвам повече, отколкото на хората. Но се старая да се обичам.

Общо взето, за нищо не мечтая. Мечтанията са нещо, което се върти в главата на човек, който не е готов да се хвърли и да постигне. Аз бих искал и надявам се – успявам до някъде – просто да си поставям едни не съвсем конкретни, но смислени цели и да ги постигам. Надявам се, че Бог е винаги с мен. И всъщност – аз знам това.

Понякога мисля и за десет години напред. Но остаряващият човек не бива да мисли за годините, когато ще бъде стар или мъртъв. По-скоро мисля до час или седмица напред.

Не бих върнал времето назад, за да поправа каквото и да било. Дълго и упорито съм се учил да не съжалявам за минали неща.

Настоящето е най-важно за мен. Най-вече то.

Бих живял сега и само сега. Всички други времена са били къде къде по-ужасни. И ми се ще хората да осъзнаят това, по дяволите. Та до преди две поколения хората са умирали от възпаление на зъб, от порязване на пръста, средната възраст е била 40 години, а на хиляда деца са умирали 100 и повече. Помня времената, в които и токът беше лукс (лукс апропо означава именно светлина). Сега се обаждаме на Лос Анджелис, за да попитаме за рецепта за чушки, пълнени с боб. Велико време!

Бих посетил поне три места, които не съм. Ню Йорк, Флоренция, Лос Анджелис.

Доста обичам живота. За мен той е работа, мислене, писане.

Най-красиви в моите очи са природата, хубавите жени, хубавите неща, създадени от човека – независимо дали са велосипеди, палитри на художници, паници с леща, дрехи, парфюми, картини или скулптури. Не деля майсторството на човека на висше и низше. Готвачът е не по-малък майстор на шедьоври от художника. Стига направеното да е за доброто и благо на хората.

Уморяват ме досадните и неумерени хора, които непрекъснато нещо искат като малки и нахални деца. И още повече – защото те са непрекъснато вкиснати, недоволни и мънкащи. Ще ми се да ги възпитавам – че човек трябва да е независим, смел и самостоятелен в живота си; и смисъла и щастието си трябва да създаде сам.

Зарежда ме пътешестването и големите разходки сред природата. Най-добре се чувствам по хълмовете над Банкя, както и в кафенетата в центъра – на открито под жълтите листа. С лаптопа ми. Който е моята историческа библиотека, масата ми за писане на писма, работният ми тезгях и също даже – малкото ми кино.

Усещане за дом ми дава може би печката. Защото обичам да готвя. Телевизорът. Защото обичам да гледам исторически предавания. Библиотеката – защото обичам книгите си. Гардеробът – защото обичам старите си дрехи-доспехи. Чекмеджето с бои и пастели, моливи и картони. Защото обичам да рисувам.

Вярата ми в Бог ми дава сили да продължавам напред. Той е в сърцето ми. Винаги и само с Него говоря. Във всеки ден, за щяло и нещяло. Бог не е Някой Там. Той е непрекъснато във всяка моя секунда и право в сърцето ми. И в сърцето на всеки друг, надявам се. Вярвам в това. Човек си казва така: „Нямам сили.“ И после се усмихва и си казва – „Давай, имаш сили!“ И сили се появяват. Силата идва тогава, когато се изчерпи слабостта. Изцеди слабостта си, премажи я с крак. В отчаянието има страшна сила. В края на силите е истинската мощ.

Оказвали са ми влияние и подкрепа много хора. Жена ми, родителите ми, брат ми, дъщеря ми, куп приятели. А и някои съвсем далечни хора. Но човек никога не знае кой ще промени живота му из основи. Човек просто стои и приема живота. Като диспечер.

Има седем милиарда човека на Земята. Поне половината имат нужда от помощ. За каква човешка самота става въпрос в такъв случай?

Добре свършената работа в полза на хората ме кара да се чувствам жив. Да видя човек, щастлив, благодарение на мен. Даже не щастлив... просто радостен.

Всичко на тоя свят е смешно. Цък и вече го няма. Всичко. Това е великото. Че въпреки това ние смело и въодушевено живеем.

Вдъхновение – от напиратата отвътре сила – това изпитвам най-често. Искаш я и я търсиш, и тя идва. Силата за работа и за правене на добри дела. Въпреки всичко. Силата, която кара полярния изследовател да извървява още една миля в смъртоносния студ. Силата, която кара обикновения човек да става отново и да тръгва да твори обикновените си, велики дела. Която не е сила на тялото или сила на душата. Тя е сила, идваща от никъде. Всъщност – явно от Бог.

Да имам тази сила, за която говорех, е щастието за мен. Да усещам вдъхновението в себе си. Бученето на подземната река в мен.

Винаги съветвам хората да бъдат смели. Смелостта се култивира. Човек я развива у себе си, както развива мускулите или както изгражда уменията да чете и пише.

Може да ме разплаче нещо толкова хубаво, че чак тъжно. Усмивкам се красиво – на красивите неща. Но аз се усмивкам и грозно. Сардонично. На грозни неща.

Доколко ще е интересна и хубава тая част от пъзела на живота ми, която предстои да се подрежда – това зависи от мен и от Света. А и двамата сме твърде непостоянни.

Най-голямото ми постижение е това, че се изправях след всеки най-страшен неуспех и провал, и пак тръгнах усмихнат напред. Тихо ръмжейки. Без да знам това всъщност напред ли е. Защото никой не знае.

В живота си ценя най-много живота си. Той е това, в което е всичко останало.

3 октомври 2013 г.

http://www.oneofusshares.com/2013/10/blog-post_3.html

<https://www.youtube.com/watch?v=trWOXTkypf0>